

МОНИТОР

Връщат „зелената добавка“ в цената на тока за износ

Два варианта за оздравяване на БДЖ

Събота 4 Април, 2015

ГЛАВНА | БЪЛГАРИЯ | СВЯТ | МНЕНИЯ | БИЗНЕС И ФИНАНСИ | СПОРТ | ЖИВОТ | АВТОМОБИЛИ | АРХИВ

Локарно градът на мира, камелиите и меценатите

От скалите над райското кътче Богородица пъди лошотиите

РУМЕН МИХАЙЛОВ, „МОНИТОР“, ИТАЛИЯ
04.04.2015

Край езерото Маджоре

Палмите са навсякъде в града

Някъде преди пет века жителите на Локарно разрушили огромната местна крепост и от камъните ѝ направили храм. Нямали мира от проклетия бастион, тъй като го желали владетели от всички посоки. Трябвал им като добре защитена стратегическа позиция, от която да осъществяват завоевателските си набези. Освен това побирал нужната за осъществяването им цяла армия барабар с обоза. И откакто била построена на врязалия се в езерото Маджоре малък полуостров, яката крепост била почти непрекъснато под обсада. Но покрай войниците на поредния ѝ владетел и на атакуващия го противник реки от кръв текали и от убитите за нищо работливи местни селяни. Страдали векове хората, ама накрая събрали кураж, сринали бастиона и от камънците му вдигнали катедрала. Нарекли я на името на най-миролюбивия светец – Свети Франциск, и после никакъв владетел не я пожелал. Със съвсем малка част от камънците на крепостта планинците езернци вдигнали и скромно замъче за тогавашния си господар. Но не за да му се подмажат или защото ги било страх от него, а за да му благодарят. Защото именно той подкрепил

волята им да рушат, за да живеят в мир

Интересното е, че градчето, намиращо се в кантон Тичино или Италианска Швейцария, става световно прочуто пак заради най-ценното земно благо. В Локарно от 5 до 16 октомври 1925 г. се събират външните министри на Великобритания, Германия, Италия, Франция, Белгия, Полша и Чехословакия. Между две запиивания в местните кърчми и освежително къпане в езерото те успяват да се разберат по условията на мирен договор, с който да бъде сложена точката на Първата световна война. Тоест изглеждат някои спорни моменти от подписания преди това във Версай край Париж подобен акт и създават предпоставките за ползотворна работа на учреденото в Женева Общество на народите. Над Европа започват да повявят ветровете на

Живот: други материали

- Орди жени преследват Божинов
- Соня Йончева между София, Париж и Лондон
- Българка облича спортни звезди в Англия
- Деси Моралес прельства Сатаната
- Локарно градът на мира, камелиите и меценатите
- Православен календар
- Ако сте родени на тази дата
- Времето
- НА ТАЗИ ДАТА
- Хороскоп 4 - 10 април

Анкета

трябва ли да слагаме коланите на задните седалки в автомобила?

- да, задължително
- спасяват само когато се кара до 80 км./ч
- не
- кат само си търси начин да глобява

[Гласуване](#)

[Виж резултатите](#)

Полицайт патрулират безспир из историческия център.

Пътеката с параклисите към храма „Богородица на скалата“

Най-големият площад в Швейцария
Piazza grande в Локарно.

още няма надписи на руски. Градът е и домакин на организирания всяко лято доста известен кинофестивал, който местните културни дейци класират на четвърто място по значение в Европа - след Кан, Венеция и Берлин. Като доказателство за важността на филмовата проява те сочат факта, че звездите на киното никога не отказват да прекарат с тях няколко приятни августовски дни. В града има и трийсетина клона на няколко мощни национални и чуждестранни банки, а в малкия му индустриски район са базирани предприятия за високи и биотехнологии, фабрики за часовници, за измервателна техника и други изъчленени производства. Уважава се и добрата храна – кръчмите и ресторантите са доста и винаги са пълни с гладни и жадни клиенти. Може би и защото в тях кухнята на съседите от Юг е вездесъща.

За закрилата на Локарно пък от лошотин се грижи Богородица от скалата над града. Божията майка се появила там преди пет века на отшелника от местния францискански манастир Bartolomej и той убедил земляците си, че тя винаги ще им помага, стига да живеят праведно. А за да ѝ се отблагодарят, те вдигнали над скалата голямо светилище, като изградили по нанагорището към него истинска Via Crucis с параклиси. Интересното е, че материалът за строителството на храма – камъни, киреч и греди, бил пренасян изключително на гръб и от жени. Ами местните хора едно време били много бедни, живеели само от осъден дърводобив, дребно животновъдство и бране на кестени. Съответно мъжете от ранна пролет до късна есен все ходели на гурбет и оставяли на жените си гледането на децата и строителството на светилища.

ПОДРОБНОСТИ ОТ ПЕЙЗАЖА

Името на града било дадено от един от първите му жители - келтите. Те не се славели с много голямо въображение и го нарекли „лок-ар-но“. Словосъчетанието означавало просто „място на езерото“

В Локарно палмите са може би най-разпространеното дърво, независимо от доста прохладния климат. Могат да се видят навсякъде, дори из тесните улички, като са в прекрасно състояние дори през студена зима. Номерът е в това, че топполюбивото растение не било пренесено по тези места преди два века от някоя южна страна, а от мразовития Северен Китай

Емблемата на Локарно е скачащ лъв, но голямата награда на местния кинофестивал е „Златен леопард“. Просто защото лъвът вече бил заформен като приз на отворилата врати десетилетие по-рано филмова проява във Венеция

Искате ли да похапнете добре в Локарно и след това да се похвалите с принос за решаването на социалните проблеми на града – посетете ресторант „Вале Маджия“. Храната е много качествена, направо прекрасна, а целият персонал – от готвачите до сервитьорите и салонните управители – е съставен от инвалиди. Те обаче се спрятат с работата си чудесно, винаги са усмихнати и изльзват заразителна радост от живота.

разведряването и сътрудничеството, а „Духът от Локарно“ става любима тема на вестниците из цял свят. За мнозина истории споразуменията от швейцарското градче с италиански корени са прелюдия към Втората световна война, тъй като дават стабилна гълтка въздух на победената Германия. С други думи договореностите я спасяват от международна изолация, предоставят й добри възможности да се съвземе икономически и морално. Но пък отварят пътя към властта на Адолф Хитлер и само осем години по-късно той я заграбва, като през 1936 г. къса договора от Локарно. Планинците езерияци обаче съвсем, съвсем не са виновни за това.

Днес местните жители са 18 000 души, битуват си повече от прилично, още повече че за тях добре се трудят над хиляда приходящи гастарбайтери от намиращата се на двайсетина километра Италия. По-имотните живеят в баровски вили, вдигнати на оградящия града от север планински склон, другите в кокетните кооперации източно от историческия център. Хубавото е, че градът е взел най-доброто от двете си родини – допреди малко повече от два века той е бил все владение на господари от Юг, след което е присъединен към Конфедерацията. Казано другояче Локарно е чист, подреден и спретнат като който и да е швейцарски град, но съвсем не е студен и скучен, не само защото от всякъде струи италианска реч. Изобретателността, артистичността и жаждата за сладък живот на комшиите се набиват веднага на очи, стига да хъвърлиш поглед към витрините на магазините, към украсата на улиците и площадите, подредбата на парковете и градините, към терасите на кафенета и ресторанти. Гълтка все пак не е толкова сила като примерно в центъра на намиращия се на час и нещо път Милано или на по-близките италиански градчета Стреза, Комо и Варезе. Но тя си е все така „апенинска“, жизнена, стимулираща контакктите, веселбата, та даже и либидото. Няма лошо, нали?

Що се отнася до отговора на въпроса от какво богатеят жителите на Локарно, то спокойно може да се каже – от местонахождението си. След Лугано и „столицата“ Белиндзона, градът сега е третият по големина в италианска Швейцария, но си е спечелил славата на нещо като „морски курортен център“, ама не само неин, а на цялата страна. Мекият климат през зимата, независимо от покритите със сняг алпийски върхове наоколо, както и езерната прохлада през лятото, го пълнят винаги с туристи. Като постоянните и най-чести гости идват от немскоговорящите северни кантони на Швейцария, пристигат и немалко чужденци, но за разлика от витрините в Лугано, по тези в Локарно все

ЦВЕТНА ГРАДИНА

Президентът на швейцарската асоциация на феновете на камелиите Даниеле Марачи

началото на всяка пролет в двора и залите на замъчето на някогашния местен велможа.

Освен от огромни храсты в градините и от саксии по прозорците на жилищата, камелиите се усмихват през цялата година и в двата посветени изяло на тях градски парка. Там те са повече от 900 различни вида, като ги обгръжва екип от 14 души, начело със здравия и вечно усмихнат италиано-швейцарец Даниеле Марачи. Той е и главен уредник на изложбата в замъка, където показва обикновено около 200 от най-красивите в края на март камелии, събрани от обществени и частни градини и тераси. Даниеле е горд с работата си, с която се занимава от 34 години и която придава особено очарование на неговия град. В качеството си пък на президент на Националното швейцарско дружество на приятелите на камелиите обикаля непрекъснато страната си, Европа и света в търсене на пръквашите се непрекъснато от красиви по-красиви видове.

Даниеле е също така чудесен събеседник и само след петнайсетина минути разговор с него ти иди да накичиш ревера си с камелия. Няма как бликащите от устата му слова във възхвала на цветето да не те накарат да го заобичаш и да го похелаеш на прозореца или балкона си. А шефът на камелиите в Швейцария дори си прави чай от цветето в собствената си градина. Оказва се, че храстът, от който се добиват листата за освежителната напитка в двете й разновидности - черен и зелен чай, е също камелия.

Колекционер №1 е приятел на Кристо

Най-скъпата творба в колекцията на мецената „Опера“ на Жан Мишел Баския.

Мартин и Пиерино Гисла пред творбата на Кристо Явшев

От година и нещо Локарно си има супермодерна галерия на съвременното изобразително изкуство. Тя се помещава в намиращия се в центъра на градчето огромен червен Куб, дело на известния местен архитект Франко Моро. Парите за проектирането и строителството на екстравагантната постройка, както и за неоценимото богатство вътре в нея са на кореняка локарничанин Пиерино Гисла и на съпругата му – белгийката Мартина. Пиерино сега е на 63 години, пенсионер е, а емигрира в Брюксел едва 14-годишен. Вика го да му помага там неговият чичо, който държал плод-зеленчука на една от централните улици на белгийската столица. Момчето било оправно и не само схванало що е то търговия, но петнайсетина години по-късно станало №1 във вноса на плодове в Белгия.

През 1973 г. Пиерино се оженил за flamandската Мартина, а когато през 1976 г. тя му родила дъщерята Флоранс, той решил да ѝ подари не диамантена огърлица, а картина от авангарден художник. Ами по пътя към бижутерския магазин Пиерино минал покрай галерия, от чиято витрина направо го хипнотизирала произведение на френския художник Жорж Матио. Съпругата я харесала, а придобивката запалила и у двамата неподозирана колекционерска страсть към поп арт и всички превъплъщения на съвременното изкуство, от 1940 година – та до наши дни. Сега двамата са собственици на повече от 500 картини и скулптури, 70 от които са изложени в залите на

трита етажа на Куба. Върху тях са се разписали светила, като Пабло Пикасо, Кристо, Хуан Миро, Фернандо Ботero, Жан Мишел Баския, Ники дьо Сен Фал, Франк Стела, Лучо Фонтана, Енрико Кастрелани, Антони Тапиес, Клер Морган, Том Веселман, Янис Кунелис. След година сега показаните произведения ще бъдат заменени с други творби, все на прочути майстори, след това ще се завъртят още и още, докато цикълът не се върне в началната си точка. Замисълът на семейство Гисла е да дарят огромното си богатство на жителите и гостите на родния град на Пиерино.

А щом стана дума за Кристо, то световноизвестният творец с габровски корени е отдавнашлен приятел на семейство Гисла. Дори често им е гостувал на вечеря в техния дом в Брюксел, те притежават няколко големи негови платна, плюс куп скъпи, окаченидори по стените в офиса на Куба. Пиерино го описва като изумителна, но изключително скромна личност. Що се отнася до сънародниците си, Кристо веднъж бил казал на своите домакини, че българите са талантлив и велик народ, към който поне досега съдбата не се е показвала благосклонна.

А на обичайния към един меценат въпрос кое произведение ще изнесе най-напред от галериите, ако не дай си Боже тя лумне в пламъци, Пиерино без да се колебае

отговаря: „Платното на Енрико Кастелани!“ А ако пък случайно нощес някой намери вратата на Куба отключена и алармената инсталация загасена, какво да си вземе, за да си оправи веднъж завинаги положението? „Стига му „Опера“ на Баския!“ Знаете ли каква е сумата, която можете да получите, ако продадете колекцията си? „Не, не ме и интересува, защото ако я разбера, търговската страст у мен ще се събуди и за nulla време ще разпродам всичко!“ Каза го миналата сряда в Локарно Пиерино Гисла и бе съвсем откровен. Иначе според запознати колекцията на Фондация „Гисла“ била застрахована за над сто милиона евро.

Авторски права (с) 1999 - 2012 на "Монитор" ЕООД.

[RSS](#) | [РЕКЛАМА](#) | [КОНТАКТИ](#) | [ЗА НАС](#)

Дизайн и изпълнение

Smart Media